

Самозванний докторъ Искро Кибритовъ.

I.

Наскоро си бѣхъ дошелъ отъ Руссе.

Нея година повийтъ пѣтъ отъ Клисурѣ до Петроханъ не бѣше още доправенъ, и пѣтицитѣ минувахъ, минувахъ по стария, извъредно стрѣменъ и полуразваленъ пѣтъ.

При всичко че наемѣтитѣ ми вола бѣхъ доста легки, дори непокрити, а всичийтъ имъ товаръ, сир. азъ, кочишинѣтъ и куферѣтъ ми, не тежеше повече отъ 120—130 оки, а двата вола бѣхъ доста силни, та можехъ и сами легко, легко да ни изведѣтъ до върха на планината, ала, по приетия обичай и поради необикновенната стрѣмнина на грамаднитѣ балкански ридица, като на смѣхъ, конитѣ бѣхъ замѣсени съ три рѣла лѣниви волове, които едва пристѣивахъ. Освѣтъ това, по съвѣта на здравия, нѣ лѣнивъ като воловетѣ си проводникъ, родомъ клисурецъ, азъ трѣбваше, за облекчение на колата, да слѣзъ и да вървѣ пѣнакъ. Прѣдложението на проводника не ми бѣ неприятно, защото това и чакахъ.

Двѣтвеннийтъ буювъ лѣсъ, израстналъ по грамаднитѣ склонове на планината, хаотическата пропастъ, край брѣговетѣ на боято минуваше и се извиваше пѣтътъ, глухо шумящиятъ въ дѣлото ѣ потоекъ, поточета, горски поройчета, вади и проч., живописнитѣ мѣстности срѣди зеленитѣ хълмове, горскитѣ трѣви и цвѣтъя, прохладнитѣ гѣсти сѣнки, необикновенно чистийтъ въздухъ: всичко това ме теглеше да вървѣ пѣниъ и да се наслаждавамъ съ самодвиженieto си. Свочихъ отъ колата, за голѣмото удоволствие на проводника, взехъ прѣдницата и се впуствѣхъ да се катерѣ и спущамъ по стрѣмнитѣ урви, да надничамъ надъ пропаститѣ и да се слушвамъ въ чуртенѣто на поройчетата, които извирахъ отъ политѣ на ридоветѣ и се изливахъ почти отвѣсно въ пропастѣта. По тоя начинъ азъ оставихъ колата съ единствения ѣ багажъ — куфара ми много назадъ, и слѣдъ часъ, часъ и половина ведната се намѣрихъ почти у върха на балкана,